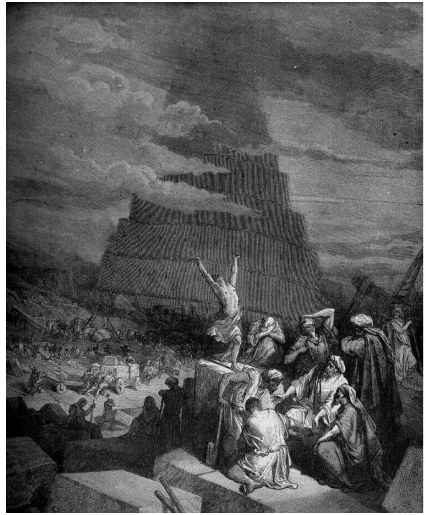

Tapio Tuomaala

Kuulustelu

Para

Kuulustelu

Tapio Tuomaala

Kuulustelu

Para

Kannen kuva: Gustave Dore
Baabelin torni

© Tapio Tuomaala 2018
Kustantaja: Para Kustannus
www.parakustannus.fi
ISBN 978-952-68046-7-5
Painopaikka:
Books on Demand GmbH
Norderstedt, Saksa,

*Kysyn, kumpi on tärkeämpi kirkon teologiassa ja
mystiikassa: apostolit vaiko Maria? Maria!*
(Paavi Franciscus Ruotsin vierailullaan 1.11.2016)

*Ja kuuluttaja huusi voimallisesti: "Teille, kansat,
sukukunnat ja kielet, julistetaan: heti kun te
kuulette torvien, huilujen, kitarain, harppujen,
psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden
soittimien äänen, langetkaa maahan ja kumarta-
en rukoilkaa kultaista kuvapatsasta, jonka
kuningas Nebukadnessar on pystyttänyt.
Mutta joka ei lankea maahan ja kumarra, se
heitetään sillä hetkellä tuliseen pätsiin."
(Daniel 3:4-6)*

*Ja sille annettiin valta antaa pedon kuvalle henki,
että pedon kuva puhuisikin ja saisi aikaan, että
ketkä vain eivät kumartaneet pedon kuvaa, ne
tapettaisiin.
(Ilmestyskirja 13:15. Käännös Rauhan julistuksesta.)*

Prologi

Kuulusteluhuoneen lattian purppuranpunainen muovimatto oli kuin vuotaneen veren peittämä maa. Huoneen seinät oli maalattu harmaiksi, ikään kuin illuusioksi graniittisesta kalliosta, jonka lävitse ei ole ulospääsyä. Katossa oli valkoiset akustiikkalevyt. Seinällä oli isokokoinen, pitkulainen peili. Peilin vieressä oli metallinen ovi. Vastapäisellä seinällä oli samanlainen harmaa rautaovi. Huoneen keskellä oli kirjoituspöytä, jonka yläpuolella roikkui kirkas lamppu.

Kirjoituspöydän lisäksi huoneessa oli ainoastaan puinen tuoli, jolla istuva Osmo Kivi pyyhkäisi ohutta hikeä otsaltaan. Kirjoituspöydän reunalla rennosti istuva Tuomo Suonperä katseli nuorta miestä, joka pyyhki kostean kämmenensä housunpuntiin.

– Meidät on valittu maassamme pesivän pienen, mutta sitäkin aggressiivisemmän pesäkkeen takia, Suonperä sanoi kuin kerraten ulkoläksyä. – Miten vastaavissa keskusteluissa muualla tullaan etenemään

seitsenläisten suhteen, riippuu paljolti siitä, minkälaisia kokemuksia me saamme kerättyä.

Kivi nousi tuolilta ja siirtyi peilin eteen.

– Minä olen koettanut huolellisesti perehtyä seitsenläisten näkemyksiin, hän totesi. – En usko, että tulee kummempia ongelmia. Aika kevyellä pohjalla he minusta teologisesti seisovat. Hiekalla paremminkin.

Suonperä naurahti kuivasti.

– Kun vain hiekka ei pöllähtäisi meidän silmillemme. Siksi emme ota mitään riskejä. Sinulla on erinomaisia tutkimuksia seitsenläisistä, kuten muistakin vastaavista ryhmistä. Siksi olet valintana keskustelijaksi selviö. Ymmärrän kyllä, että tilanne tuntuu sinusta oudolta. Ei tämä ole kuitenkaan mikään inkvisitio, se pitää muistaa.

Kivi hätkähti, kun hän ymmärsi mieltään vaivanneen oudon tunteen. Kuulusteluhuone toi mieleen inkquisition. Peittääkseen hämmennyksensä hän totesi kuivan asiallisesti.

– Väitökseni koski seitsenläisten oppia, mutta en ajatellut sen koskaan ketään kiinnostavan. Minulle tulee mieleen sellainen kysymys, että tunnenko liiankin hyvin seitsenläisten taustoja? Helposti saattaa jäädä huomaamatta se, mikä on silmien edessä.

Toisaalta, kun katsoo laajemmalti, niin seitsenläisillä on monia näkemyksiä, joita suoraan sanoen en pysty ymmärtämään. Niissä ei ole mitään sisäistä logiikkaa, jota voisi ryhtyä kerimään päästäkseen ytimeen. Siksi en halua etukäteen laatia jäykkää strategiaa. Toisaalla on taas se vaara, että kysely menee hakuammunnaksi.

– Nyt on mitä mainioin tilaisuus tehdä hakuammuntaa, Suonperä sanoi painokkaasti ja nousi kirjoituspöydän reunalta seisomaan. – Ei tarvita kuin yksi tarkka osuma, jotta seitsenläisten oppi uppoaa. Siksi ajattelimme-kin, että voit pitää kuulemishuonetta toimitonasi sen aikaa, kun vedät keskusteluja. Pääset näin ehkä parhaiten sisälle... sanotaan nyt vaikka atmosfääriin.

– Sisäistämistä? Kivi totesi mielteliäästi. – Siinä on Tukholman syndrooman vaarat.

Suonperää huvitti.

– Sanotaan sitten niin, että haet valaistumista, jotta voit nähdä keskustelukumppanin sisimpään.

– Toivottavasti valaistun, Kivi huokaisi. – Nyt tuntuu ihan päinvastaiselta. En oikein hahmota itseäni tässä prosessissa. Tuntuu jotenkin kafkamaiselta.

– Kafkamaisuus on kaukana totuudesta, jota etsimme, Suonperä sanoi vakuuttavasti.

Kiven katse häilähti epäröiden, mutta hän ei sanonut mitään.

– Luota siihen, että koko tiimi seisoo takanasi, Suonperä vakuutti.

– Tiedän tiimin seisovan takanani, mutta olisiko ollut kuitenkin psykologisesti parempi keskustella viihtyisämmässä ympäristössä?

Suonperä hieroi hetken leukaansa, ennen kuin vastasi.

– Myönnän, että olin pari päivää sitten samaa mieltä, mutta Hietasen mielestä viihtyisyydellä viestittäisimme, ettemme ole tosissamme. Se olisi väärä signaali heti alusta lähtien. Keskusteluhuoneella pitää olla sellainen merkitys, että se laittaa miettimään vakavasti, mitä sanoo ja miten suhtautuu tilanteeseensa. Atmosfääri on loppuun asti harkittu toimintapa, vaikka kafkalaisuuden tuntua on vaikea kieltää. Kafkalaisuus oikein käsitettynä on erinomainen tehokeino, kun sen osaa ottaa kafkamaisena.

Kivi odotti ilmeettömästi, että Suonperä jatkaisi.

– Eräs poikkeava idea kafkalaisuudesta on juuri siinä, että tämä on sinun toimistosi. Niin

Kaksi miestä kuulusteluhuoneessa joutuu ottamaan mittaa vakaumuksestaan ympärillään maailma, joka on selviytymässä sodan aiheuttamasta katastrofista. Onko pelastus uskontojen synkretismissä? Vai onko synkretismi petos, josta Raamattu varoittaa?

9 789526 804675